

ду гоститѣ своята Ганка. Майката и дѣтцата се покланятъ на мютесарифина, на бейоветѣ и на чорбаджиитѣ. всички гозорятъ единъ подиръ други, но никой не ги разбира. Тѣ молятъ за Ганка, а пакъ всички се любуватъ на хубостта на Елена. Тя гледа чорбаджийкитѣ, тѣхнитѣ брилянти, тѣхнитѣ кадифета, тѣхнитѣ атлази и коприни. Какъ би ѝ приличали тѣзи накити! Тя се усмихва при видѣтъ на богатитѣ примѣни; женското чувство заигра въ сърдцето и блика изъ очитѣ. Глѣдатъ това европейскитѣ и неевропейскитѣ маймуни и ги пуши на смѣхъ.

Мютесарифина поглади дѣвойката по гушата.

— Такава ли хубавица е Ганка, каквато си и ти? Дѣвойката се зачерви.

— Тя е хубавичка, твърдѣ хубавичка, а пакъ азъ съмъ иди-доди.

— Ще я потърсимъ; трѣбва да я намѣримъ. Азъ сега ще отида при Ферикъ-Паша.

Еврейна, бившии маркеръ, като забѣлѣжи че мюгесарафина не спуща очитѣ си отъ Елена, помисли: „его славенъ случай“, и подмигна съ окото си на своята драга половина. Шугубенмедхенъ се затече при Елена и сѣдна до нея.

— Какъ ти е името, мила дѣвойко?

— Елена.

Еленка е щастливо име! Тя си припомни за своята ученица Еленка и сполучливата спекулация, която може още по-изгодно да се повтори съ мютесарифина. Тя залови момичето за ръката и, съ позволенieto на мюгесарафина, насила накара да сѣднатъ майката и дѣщеряга между цивилизаторитѣ и захвана да милва дѣвойката. Стара клочка е тѣзъ Шугубенмедхенъ! Мажетѣ одобриха демократическата обхода на дѣщеряга на погиналийгъ подъ Ватерло баронъ и полковникъ, която се е прѣдала на младийтъ Нѣмецъ и е възбудила въ него желание за по-нататъшни побѣди.

Захванаха се распитванията. Мажетъ на дамата съ бриллианти, като си подсукваше мустацигъ, забѣлѣжи: — Коего е било пѣма да се върне. Не се безпокойте, Казацигъ пѣма да се бѣхтятъ съ такава стока: тѣ. като